

אֵלֶּזְנֹת

הס"ד, אֵלֶּיוֹן קפ"ט

לְפָנֵינוּ עֵבֶת

חַלְת הַפֶּסַח

הקב"ה לישראל, ובפרט ביציאת מצרים, ובכל ליל פסח שכל ישראל שמחים וטובי לב, ואומרים הלל הגדול ומספרים ביציאת מצרים, הוא הכל בעיניה התול ושחוק, וחושבת בלבב שמעולם לא היה נס זה. אז שאל הרב להאשה: האם מאמינה את באמונה שלמה שהקב"ה יחיד ומיוחד, וברא שמים וארץ, ובידו כח ויכלת לעשות כל אשר חפץ, ואין מי לאמר לו מה תעשה. השיבה האשה ואמרה: הן, אני מאמינה את הכל באמונה שלמה.

עוד אמר לה הרב ז"ל: את מאמינה באמונה שלמה שהקב"ה הוציאנו מצרים מבית עבדים, וקרע לנו את היס, ועשה לנו נסים הרבה, השיבה האשה: הן, אדוני החכם, אני מאמינה הכל באמונה שלמה, ואם היה לי לפעמים דעת אחרת אני מתחרטת עליו. והתחילה האשה לבכות.

מיד גזר הרב על הרוח שיצא, וגזר עליו שלא יצא דרך שום אבר, שלא יעשה לה הזק, כי אם דרך אצבע קטנה שברגל שמאל. והטעם הוא שמהאבר שהוא יוצא אותו האבר מתבטל לגמרי, וכון הרב בשמות שמסר לו רבו ז"ל, מיד נתנפח האצבע ונעשה כלפת, ויצא דרך שם.

אחר כך בא הרוח כמה לילות בחלוני ובפתח הבית, והבהיל את האשה לחזר ולהכנס בגופה, וחזרו קרוביה אל האר"י ז"ל, וחזר ושלח תלמידו מהרח"ו לבדק את המזוזה אם כשרה או לא, והלך מהרח"ו ומצא הפתח בלא מזוזה, מיד צוה האר"י הקדוש לקבע מזוזה כשרה בפתח, ומאז ואילך לא חזר עוד.

(מתוך הספר ספיר ויהלום להרב הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

תלמידו במצרים זמן רב, ושמי פלוני ושם אבי פלוני".
וכראות קרובי האשה את כאבה וצערך פי גדול הוא עד למאד, הלכו אצל הרב הקדוש מרו האר"י ז"ל לחלות פניו לילך עמהם אל האשה ושיצא הרוח מן האשה, ובהיות שלא היה פנאי להרב זצ"ל לילך הוא לשם, שלח עמהם תלמידו מוהר"ר חיים ויטאל זצ"ל, וסמוך ידיו עליו ומסר לו הפנות בשמות, גם צוה לו שיגזר עליו נדרים וחרמים, ושיצאנו בכל כחו.

ויהי כשנכנס הרב מהרח"ו ז"ל אצלה מיד הפכה האשה פניה אצל הקיר, אמר לה הרב ז"ל: רשע למה הפכת פניך ממני, השיב הרוח ואמר: איני יכול להסתכל בפניה, שהרשעים אינם יכולים לראות בפניה מפני השכינה.

גזר עליו שיהפך פניו, אז הפך את פניו. אמר לו הרב: אמר לי מה חטאת ומה פשעת כי הענישוך ענש חמור כזה. ושאל לו הרב: מי נתן לך רשות שתכנס בגוף האשה הזאת. השיב הרוח ואמר: לנתי לילה אחת בביתה, ובאשמורת הבקר קמה האשה הזאת ממטתה, והיתה רוצה להוציא אש מן האבן והברזל, והסמרטוט השרוף לא קבל הניצוצות, והפצירה האשה ולא עלתה לה, אזי נתכעסה האשה כעס גדול עד מאד, והשליכה האבן והברזל והסמרטוט השרוף הכל מידה לארץ, ואמרה בכעס גדול: 'תהא לשטן', ותכף ומיד נתנו לי רשות להכנס בגופה.

שאל אותו הרב: וכי בשביל עון קל כזה נתנו לך רשות להכנס בגופה. השיב הרוח ואמר: תדע אדוני החכם, שזאת האשה אין תוכה כברה, כי היא אינה מאמנת בנסים שעשה

להאמין בנסי יציאת מצרים הגאון רבי חיד"א זיע"א היה מצוה את שמעי לקחו, שבעת שהם מרבים לספר לאנשי ביתם את הנסים ונפלאות שארעו לאבותינו ביציאת מצרים, יש להם להוסיף ולהזהירם על חובת האמונה בכל פרטי ודקדוקי ספורי הנס כפי שקבלה בידינו בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, וגם לרבות כל מה שגלו לנו רבותינו המפורשים בענין הנס. וכן כותב רבי חיד"א בספרו 'שמחת הרגל' (פיסקא מגיד):

ויזהירם להאמין בכל דברי התורה ומפרשיה רבותינו ז"ל בספור הנס, ויגלה טפח ממעשה נורא בימי רבנו מהרח"ו זצ"ל שאשה אחת לא היתה מאמינה ביציאת מצרים ולקתה על ידי רוח נשברה.

סתם רבנו החיד"א ולא גלה לנו מה הוא אותו "מעשה נורא" שארע בזמנו של הרה"ק רבי חיים ויטאל זיע"א.

הספור בשלמותו כפי שהיה מספרו המקבל הרה"ק רבי שלמה שלומיל ז"ל, מגורי האר"י ז"ל (האר"י וגוריו - אגרות הר"ש שלומיל אגרת ג) כף היה:

מעשה היה בימי הרב הקדוש והטהור המקבל האלהי כמוהר"ר יצחק לוריא אשכנזי ז"ל בצפת תוב"א, באשה אחת אלמנה ששננס רוח אחד בה וצער אותה צער גדול ורב עד למאד. ונכנסו בני אדם הרבה אצלה ודברו עמה, והרוח השיב לכל אחד ואחד והודיע נגעי לבבו ודי מחסורו אשר יחסר לו. ובתוך הבאים נכנס חכם אחד אצלה ושמו מוהר"ר יוסף ארזין ז"ל, מיד אמר לו הרוח: "ברוך הבא אדמו"ר, אינו זוכר אדוני שהייתי

חידון אֵלֶּזְנֹת - נושא פרסים איזה מצוה נוהגת רק בחלק מימי הפסח?

פתרון החידה - פרשת בא:

פתרון החידה וכן שם הזוכה, יפורסמו אי"ה בגליונות הבאים הפותרים נכונה יכנסו להגרלה אי"ה על סידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר". את הפתרונות יש לשלוח אלינו עד ליום שני למספר פקס: 077-470-26-81 או למייל: magdenot@gmail.com נא לכתוב שם, כתובת מדויקת וטלפון. בראש הדף לציין "עבור חידון לנוער".

שו"ת קור